

I de ovenfor nævnte folketingsdebatter den 21. marts 2001 om Nicetraktaten var f.eks. både den socialdemokratiske ordfører Claus Larsen-Jensen og Venstres ordfører Charlotte Antonsen inde på, at i forbindelse med indførelse af rotationsordningen kan den konkrete udmøntning af rotationsprincippet kun ske med enstemmighed. Charlotte Antonsen sagde ligeud – i forbindelse med F 25-debatten – at »selvfølgelig kan vi da sige nej, hvis vi ønsker det. Altså, alle lande kan sige nej i forbindelse med traktatændringer, så der skal være enighed om det spørgsmål, før man kan gå videre.«

Claus Larsen-Jensen sagde – under debatten om forespørgslen om Nicetraktaten (F 25) – at »når der kommer 27 lande ind og der i givet fald skal indføres et rotationsprincip, ja, så skal man være ekstra agtpågivende, men på det tidspunkt vil der jo altså også være et meget stort antal små lande, der sammen med os har en fælles interesse i at sikre vores repræsentation, også i Kommissionen.«

Ligeledes sagde SF's Anne Baastrup i forbindelse med 1. behandling af nærværende lovforslag, at »Indførelsen af en eventuel rotationsordning er udskudt til et senere tidspunkt... SF har argumenteret for vigtigheden af en tæt forbindelse mellem Kommissionen og medlemslandene, og at hvert land som følge heraf må fastholde en kommissær.«

Til nr. 5

Regeringen underretter Folketingets Europaudvalg om forslag til rådsvedtagelser, der bliver umiddelbart anvendelige i Danmark, eller til hvis opfyldelse Folketingets medvirken er nødvendig. Europaudvalget (tidligere Markedsudvalget) har fået forelagt EU-forslagene siden tiltrædelsen i 1973, og det er derfor naturligt efter 30 års praksis at nævne udvalget ved rette navn. I henhold til de afgivne beretninger fra Europaudvalget forelægger regeringen mundtligt forhandlingsoplæg for Europaudvalget forud for vedtagelsen af EU-forslag af større rækkevidde.

Til nr. 6

Når udvidelsen af EU er gennemført, vil landene i den såkaldte »vetoklub« ikke længere kunne blokere kvalificerede flertalsafgørelser. Det vil sige, at Luxembourgforligets vetoet er

sat ud af kraft. Dermed bortfalder en afgørende forudsætning for det danske EU-medlemskab. Grunden til, at veto-retten spiller så stor en rolle, er naturligvis, at veto-retten sikrer, at der ikke imod Folketingets vilje kan vedtages EU-lovgivning, som f.eks. strider mod grundloven, overskrider Traktatens anvendelsesområde eller griber ind i vitale danske interesser, f.eks. det kommunale selvstyre eller det danske skatte- og velfærdssystem. Det antages i dag, at veto-retten anerkendes af Frankrig, Storbritannien, Sverige, Grækenland og Danmark. Landene i denne såkaldte »vetoklub« rykker det land til undsætning, som påberåber sig veto-retten i en konkret sag. Når udvidelsen af EU er gennemført, vil de ovennævnte fem lande ikke længere kunne blokere en beslutning. Det skyldes, at de nye afstemningsregler i Nicetraktaten ikke tager højde for sikringen af denne vetoet.

Derfor foreslås denne ændring om, at et tilstrækkeligt antal EU-medlemsstater skal garantere Danmark – via et bindende tilsagn – at de også i fremtiden vil garantere muligheden for at anvende Luxembourgforligets vetoet.

Til nr. 7

I forbindelse med folketingsdebatten om forespørgslen om Nicetraktaten (F 25) den 21. marts 2001 sagde statsministeren: »Som jeg sagde, er det en udvidelsestraktat... Vi skulle have løst Amsterdamtraktatens hængepartier, og det fik vi. Udvidelsen med de central- og østeuropæiske lande er et hovedmål for dansk udenrigspolitik, et helt dominerende hovedmål.«

Tilhængerne af, at Danmark skal ratificere Nicetraktaten, bruger alle som hovedargument, at Nicetraktaten er nødvendig af hensyn til udvidelsen, og undgår at forholde sig til alle de yderligere unionsskridt, som Nicetraktaten tager, og som ikke har noget som helst at gøre med ansøgerlandene og udvidelsen som sådan.

Nicetraktaten er blevet vedtaget for at styrke de store landes indflydelse og magt i EU. Den er blevet vedtaget for at sikre yderligere EU-integration, før ansøgerlandene kommer ind. Det er symptomatisk, at der allerede nu er planlagt en yderligere regeringskonference, som skal tage flere unionsskridt, og som også skal overstås, før ansøgerlandene kommer ind. Det er oplagt, at Nicetraktaten sammen med yderligere en ny